

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoCsp/22/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122276745
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Koščová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:6122276745.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Koščovej a sudcov JUDr. Jozefa Maruščáka a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobkyne: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 17, IČO: 31 383 408, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, proti žalovanému: A. B. C., narodený XX.XX.XXXX, bytom v D., C. XXX/XX, zastúpenému JUDr. Veronikou Tóthovou, PhD., advokátkou, so sídlom v Košiciach, Ku Potoku 5, o zaplatenie 4.191,58 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 11. decembra 2023 sp. zn. K2-44Csp/140/2022

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Mestského súdu Košice zo dňa 11. decembra 2023 č.k. K2-44Csp/140/2022-187.

Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Košice (ďalej len súd prvej inštancie alebo súd) rozsudkom zo dňa 11. decembra 2023 č.k. K2-44Csp/140/2022-187 žalobu zamietol (výrok I.) a vyslovil, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalobcovi, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala zaplatenia sumy 4.191,58 € s príslušenstvom titulom nesplnenia povinnosti v zmysle ust. § 12 ods. 1 písm. g/ v spojení s ust. § 10 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej zákon o PZP). Žalobkyňa dôvodila, že ako poisťovateľ so žalovaným ako poistníkom uzatvorila poistnú zmluvu č. 610/455889-3 o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Dňa 16.11.2018 došlo na ulici Moyzesova - Timonova v Košiciach k stretu poisteného motorového vozidla A. X E.: D. XXX B. s motorovým vozidlom poškodeného F. F. E.: G. XXX C.. Vinníkom bol žalovaný. Žalobkyňa na základe uzatvorenej poistnej zmluvy uhradila poškodenému škodu, ktorá v dôsledku toho vznikla, spolu vo výške 5.239,48 € dňa 11.04.2019 a oznámila poškodenému výšku poistného plnenia listom zo dňa 09.04.2019. Keďže žalovaný neoznámil vznik poistnej udalosti, t.j. do 15 dní od vzniku poistnej udalosti, žalobkyňa uplatnila v súlade s § 12 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 10 ods. 1 písm. a/ zákona o PZP voči žalovanému nárok na náhradu poistného plnenia vo výške 4.191,58 €. Osobitne zdôraznila, že nárok žalobkyne vyplýva zo zákonného predpisu, preto nejde o nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy.

3. Súd prvej inštancie vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom č.k. 44Csp/140/2022-94 zo dňa 08.12.2022 tak, že žalobe žalobkyne vyhovel. Na základe podaného odvolania zo strany žalovaného Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 6CoCsp/22/2023-147 zo dňa 25.07.2023 zrušil napadnutý rozsudok súdu

prvej inštancie a vrátil vec súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd konštatoval, že súd nezodpovedal zásadnú otázku sporu, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keďže poisťovateľ poškodeného si môže uplatniť náhradu plnenia u toho, kto bol za škodu zodpovedný.

4. Po vykonanom dokazovaní právne vec posúdil podľa ust. § 2 písm. j/, § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (zákon o PZP), § 133 ods. 1, § 427 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ).

5. Súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu považoval žalobu za nedôvodnú. Konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že v čase dopravnej nehody dňa 16.11.2018 žalovaný nebol vlastníkom motorového vozidla A. X, ktorého držiteľom sa stala spoločnosť VISION plus, n.o., pričom v čase dopravnej nehody ešte nebol vykonaný zápis prevodu držby motorového vozidla na nového nadobúdateľa, ani to, že vlastníkom sa stala Leasingová spoločnosť ČSOB Leasing, ktorá financovala kúpu motorového vozidla, ani, že ku dňu 16.11.2018 boli uzatvorené dve poistné zmluvy o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla k predmetnému vozidlu. Základnou otázkou v spore bolo, kto je zodpovedný za spôsobenú škodu na motorovom vozidle. Z ust. § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré predstavuje osobitný typ zodpovednosti za škodu vyplynulo, že za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky zodpovedajú fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu. Podľa ods. 2 tohto zákonného ustanovenia, rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla. Zákon o PZP, ktorý má povahu osobitného predpisu vo vzťahu k všeobecnému predpisu - Občianskemu zákonníku ustanovuje, kto je prevádzateľom motorového vozidla. V zmysle ust. § 2 písm. j/ zákona o PZP sa za prevádzkovateľa považuje fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá má právnu alebo faktickú možnosť disponovať s motorovým vozidlom. Súd teda skúmal, kto bol prevádzkovateľom motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda. V čase škodovej udalosti nebol žalovaný vlastníkom, ani držiteľom motorového vozidla, preto nemal právnu ani faktickú možnosť disponovať s motorovým vozidlom. Skutočnosť, že v čase škodovej udalosti nebola zapísaná zmena v osobe držiteľa v evidencii vozidiel je bez právneho významu.

6. V tomto prípade žalovaný previedol svoje vlastnícke právo na spoločnosť HaH, spol. s r.o., na základe platnej kúpnej zmluvy, ktorej odovzdal motorové vozidlo, kedy prešlo vlastnícke právo na túto spoločnosť, preto už nebol viac jeho vlastníkom. Svedok potvrdil, že k prevodu vlastníckeho práva došlo dňa 15.11.2018, hoci na kúpnej zmluve je uvedený dátum 05.11.2018. Podstatným je, že k prevodu vlastníckeho práva došlo pred dopravnou nehodou. Držiteľom motorového vozidla sa stala spoločnosť Vision, n.o.. Zároveň medzi stranami bolo nesporné, že žalovaný nebol vodičom motorového vozidla, pričom túto skutočnosť potvrdil aj svedok, ktorý bol vypočutý na pojednávaní. Zároveň tento svedok uviedol, že poistnú udalosť nahlásil svojej poisťovni ČSOB poisťovňa, a.s.. Súd uzavrel, že žalovaný nedisponuje pasívnou vecnou legitímáciou. Žalobca bol povinný domáhať sa svojho práva od subjektu, ktorý je zodpovedný za škodu, teda od vodiča alebo od prevádzkovateľa motorového vozidla, ktorý mal právnu moc nad vozidlom (ČSOB Leasing) alebo faktickú moc (VISION plus, n.o.), ktorým nebol žalovaný.

7. Súd nevykonal výsluch žalovaného, nakoľko právna zástupkyňa na jeho výsluchu netrvala a nemala ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Nakoľko súd dospel k záveru, že žalovaný nedisponuje pasívnou vecnou legitímáciou a nie je subjektom zodpovedným za spôsobenú škodu, žalobu žalobkyne zamietol.

8. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 263 ods. 1 a § 396 ods. 3 CSP a úspešnému žalovanému na základe zásady úspechu v spore priznal nárok na náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania v plnom rozsahu proti žalobkyňi. Nevidel priestor pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

9.1 Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

9.2 Po zhrnutí skutkových tvrdení, ktoré vyplývajú z predmetu sporu a po citácii § 12 ods. 1 písm. g/, § 10 ods. 1 písm. a/ a § 2 písm. e/ zákona o PZP konštatovala, že ust. § 12 ods. 1, 2 zákona o PZP stanovuje dve kumulatívne podmienky, ktoré musia byť splnené, aby poisťovateľ mohol uplatniť nárok

na náhradu poskytnutého poistného plnenia. Prvou podmienkou je, že poistník (§ 12 ods. 1) alebo poistený, ktorý nie je poistníkom (§ 12 ods. 2) spôsobil škodu motorovým vozidlom. Druhá podmienka spočíva v porušení povinnosti podľa § 10 ods. 1 až 4 bez dôvodu hodného osobitného zreteľa. Ustanovenie § 12 zákona o PZP obsahuje dva pojmy, a to pojem vedenie motorového vozidla a pojem spôsobenie škody motorovým vozidlom. Pojem spôsobenie škody motorovým vozidlom je v tomto prípade pojmom širším. Ak by sa z teologického hľadiska mal pojem spôsobenie škody motorovým vozidlom vykladať ako reálne podieľanie sa osoby na vzniku škody, použil by zákonodarca pojem vedenie motorového vozidla obdobne ako v iných ustanoveniach tohto zákona. V opačnom prípade by si totiž žalobca ad absurdum mohol uplatňovať nárok len voči vodičovi motorového vozidla, ktorý škodu priamo spôsobil. Zákonodarca v § 12 zákona o PZP rozlíšil nárok poisťovateľa na náhradu poistného plnenia voči poistníkovi a voči poistenému. Ak by sa teda spôsobenie škody motorovým vozidlom vykládalo výlučne v zmysle jeho vedenia, bola by úprava § 12 ods. 2 písm. g/ zákona o PZP nadbytočná. Žalovaný ako osoba, ktorá uzatvorila so žalobkyňou poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla A. X E.: D. XXX B., je v zmysle zákona o PZP povinný nahlásiť vznik poistnej udalosti v zákonom stanovenej lehote, ak škodovú udalosť spôsobilo práve motorové vozidlo, na ktoré sa vzťahuje poistenie zodpovednosti, a to bez ohľadu na to, či sa reálne podieľal na spôsobení škody motorovým vozidlom. Túto oznamovaciu povinnosť má poistník počas celej doby trvania poistnej zmluvy a ktorá nezanikla predajom motorového vozidla. Zákonná požiadavka, aby poistník oznámil poisťovateľovi v stanovenej lehote vznik škodovej udalosti, ktorá hoci iba potenciálne môže viesť k vzniku povinnosti poisťovateľa plniť, nie je samoučelná. Poisťovateľ má totiž de facto od počiatku k dispozícii informácie od poistníka, ktoré môže použiť po prípadnom nahlásení vzniku škody zo strany poškodeného. Oznamovacia povinnosť poistníka má pre činnosť poisťovne osobitný význam. Náhradu škody poškodenému môže poisťovňa priznať iba na základe dôvodného návrhu, pričom iba včasné oznámenie a šetrenie poistnej udalosti môže byť relevantným základom pre posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie. Nesplnením oznamovacej povinnosti vzniká priamo zo zákona o PZP poisťovateľovi nárok na náhradu poistného plnenia, ktorý je osobitným nárokom vyplývajúcim z tohto právneho predpisu. Keďže nedošlo k oznámeniu poistnej udalosti a škodová udalosť bola spôsobená motorovým vozidlom A. X E.: D. XXX B., čo v priebehu konania ani nebolo sporné, vznikol žalobkyňi nárok na náhradu poskytnutého poistného v rozsahu 100 %. V prejednávanej veci si žalobkyňa voči žalovanému uplatňuje iba časť tejto sumy, a to 4.191,58 €. Inštitút včasného oznámenia poistnej udalosti má pre poisteného predovšetkým viesť k riadnemu plneniu zákonných povinností, ktoré mu vyplývajú z poistného vzťahu. Žalobkyňa postupovala legitímne, ak si voči žalovanému uplatnila nárok na náhradu poistného plnenia, keďže na základe uvedeného je pasívne vecne legitimovaný. Súd prvej inštancie tak nemohol žalobu voči žalovanému bez ďalšieho zamietnuť, a preto je napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu nezákonný a je potrebné ho zmeniť.

9.3 Následne po citácii § 220 ods. 2 CSP žalobkyňa argumentovala správnym odôvodnením rozhodnutia a jeho náležitosti. Konštatovala, že prvoinštančný súd sa v napadnutom rozsudku dostatočným spôsobom nevysporiadal s tvrdeniami uvádzanými žalobkyňou, prezentovanými aj v tomto odvolaní. Svoje odôvodnenie obmedzil iba na jeden odsek (odsek 21.), pričom takto radikálne zjednodušené odôvodnenie nemôže spĺňať elementárne zákonné požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

10. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že odvolacia argumentácia žalobkyne nereflektuje na skutkový stav pojednávanej veci a všetky argumenty, ktoré žalobkyňa v odvolaní uvádza, sa vzťahujú na prípady, kedy k predmetnému motorovému vozidlu je uzatvorené iba jedno PZP. Veľmi zaujímavou vyznieva argumentácia žalobkyne, kde uvádza, že oznamovacia povinnosť poistníka má pre činnosť poisťovne osobitný význam. Sama žalobkyňa uviedla, že náhradu škody poškodenému môže poisťovňa priznať iba na základe dôvodného návrhu, dokonca cituje rozhodnutie najvyššieho súdu. Tieto argumenty žalobkyne svedčia v prospech žalovaného v právnej argumentácii, a to z dôvodu, že žalobkyňa disponovala na základe oznámenia poškodeného všetkými podkladmi o priebehu dopravnej nehody, ktoré v konečnom dôsledku sama do konania predložila. Sama žalobkyňa do konania predložila dôkaz, výpis z registra poisťovateľov, kde bolo jednoznačne deklarované, že k predmetnému motorovému vozidlu existujú dve poistné zmluvy. Zo všetkých týchto žalobkyňou predložených dôkazov vyplynulo, že poisťovňou, ktorá má plniť, je poisťovňa ČSOB. Tu vystala otázka, aké šetrenie poisťovňa vykonala, akú náležitú pozornosť venovala návrhu poškodeného na vyplatenie poistnej sumy, akú mieru opatrnosti dodržala, keď sama uviedla, že samotné uplatnenie nároku nevedie automaticky k vyplateniu sumy, ale prebieha dôkladné šetrenie. Z vykonaného dokazovania nemožno vyvodit' iný záver ako ten, že žalobkyňa nepostupovala s náležitou starostlivosťou pri vyplácaní poistného, a to nemôže v žiadnom prípade ísť na ťarchu žalovaného. Súd postupoval správne, keď vykonal dôkazy, z ktorých vyvodil záver,

že žalobu zamietá, najmä z dôvodu, že sa zodpovedne vysporiadal s otázkou, kto za škodu zodpovedá, a teda kto mal aj povinnosť škodu nahlásiť a z ktorého poistného plnenia malo byť poškodenému plnené. To bola absolútne základná otázka, s ktorou sa súd vysporiadal a na základe ktorej rozhodol. Keďže v čase škodovej udalosti boli k predmetnému motorovému vozidlu uzatvorené dve platné poistné zmluvy, musel nájsť súd logické a právne odôvodnenie skutočnosti, na základe ktorej má dôjsť k poistnému plneniu a z ktorej poistnej zmluvy malo byť plnené. Táto skutočnosť tkvela na vysporiadaní sa vzťahu zákona o poistnom plnení a Občianskeho zákonníka. Jediným právnym argumentom bolo zistiť, kto za škodu zodpovedá, a teda kto mal povinnosť túto udalosť nahlásiť a z ktorej poistnej zmluvy malo byť poistné plnenie poškodenému vyplatené. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k správne právnemu názoru. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako správne potvrdil.

11. Žalobkyňa v odvolacej replike zotrvala na svojej argumentácii, ktorú prezentovala v odvolaní zo dňa 09.02.2024.

12. Odvolacia replika žalobkyne bola žalovanému prostredníctvom právnej zástupkyne doručená dňa 19.04.2024. Ďalšie vyjadrenia v spore doručené neboli.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť.

14. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd, v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 25.06.2024 o 09.30 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 207, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 18.06.2024 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

16. Žalobkyňa namietala odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP, t. j. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d/), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f/), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h/).

17. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody uplatnené žalobkyňou v odvolaní nie sú naplnené.

18. Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

19. K odvolacej námietke žalobkyne, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je dostatočné, odvolací súd uvádza, že aj keď právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, v danom prípade rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí podľa ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno ho považovať za nepreskúmateľný. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k svojmu záveru s poukazom na zistený skutkový stav a príslušné zákonné ustanovenia, ktoré aplikoval v prejednávanej veci. V danom prípade tak nedošlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, t. j. rozsudok nie je nepreskúmateľný, ktorý zakladá tzv. inú vadu konania, ako sa domnievala odvolateľka.

20. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 ods. 1,2 CSP. Z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalobkyne nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

22. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd uvádza nasledovné:

23. Predmetom konania je zaplatenie sumy 4.191,58 € s príslušenstvom, titulom nesplnenia si povinnosti žalovaného v zmysle § 12 ods. 1 písm. g/ v spojení s ust. § 10 od. 1 zák. č. 381/2001 Z.z..

24. Podľa ust. § 12 ods. 1 písm. g/ zák. č. 381/2001 Z.z. (ďalej aj zákon o PZP), poisťovateľ má proti poistníkovi nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ak spôsobil škodu motorovým vozidlom a bez dôvodov hodných osobitného zreteľa porušil povinnosti podľa § 10 ods. 1 až 4.

25. Podľa ust. § 10 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z., poistený je povinný písomne oznámiť poisťovateľovi vznik škodovej udalosti a) do 15 dní po jej vzniku, ak vznikla na území Slovenskej republiky, b) do 30 dní po jej vzniku, ak vznikla mimo územia Slovenskej republiky.

26. Vychádzajúc z ust. § 12 ods. 1 písm. g/ zák. o PZP odvolací súd už v zrušujúcom uznesení zo dňa 25. júla 2023 poukázal na skutočnosť, že poisťovateľ má voči poistníkovi nárok na náhradu plnenia, ak spôsobil škodu motorovým vozidlom, preto bolo povinnosťou súdu skúmať, či bola splnená uvedená podmienka, teda, či žalovaný ako poistník spôsobil škodu motorovým vozidlom.

27. Správne preto súd prvej inštancie v prvom rade skúmal, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keďže poisťovateľ poškodeného si môže uplatniť náhradu plnenia u toho, kto bol za škodu zodpovedný. Poisťovateľ poškodeného má totiž nárok len voči tomu, kto poškodenému zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu tak mohol byť buď pôvodný vlastník motorového vozidla alebo nový vlastník motorového vozidla. Nebolo totiž spornou skutočnosťou, že k motorovému vozidlu, ktorým bola škoda spôsobená, boli ku dňu škodovej udalosti uzavreté dve zmluvy o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

28. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie a to z listinných dôkazov, ktoré tvoria obsah súdneho spisu ako aj svedeckej výpovede C. B. C. vyplynulo, že žalovaný A. B. C. v čase škodovej udalosti nebol vlastníkom ani držiteľom motorového vozidla, keďže dňa 15.11.2018 (aj keď na kúpnej zmluve je uvedený dátum 05.11.2018) previedol svoje vlastnícke právo k motorovému vozidlu, ktorým bola škoda spôsobená, na základe platnej kúpnej zmluvy na spoločnosť H a H, spol. s r.o., ktorej aj motorové vozidlo odovzdal. Stratil tak nielen právnu ale aj faktickú možnosť disponovať s motorovým vozidlom.

29. Následne na základe zmluvy o spotrebnom úvere zo dňa 15.11.2018 medzi veriteľom ČSOB Leasing, a.s. a dlžníkom Vision plus, n.o. sa spoločnosť Vision plus, n.o. stala držiteľom motorového vozidla. Táto spoločnosť počnúc dňom 15.11.2018 mala k motorovému vozidlu uzavretú zmluvu o PZP, čo preukázala potvrdením o poistení (čl. 72) a mala motorové vozidlo vo fatickej držbe. Z výpovede svedka vyplynulo, že bol vodičom motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená.

30. Odvolací súd sa preto stotožnil so správnym záverom súdu prvej inštancie, že na strane žalovaného nie je daná pasívna vecná legitímácia, nakoľko aj keď bol ku dňu spôsobenia škody motorovým vozidlom poistníkom žalobkyne, nebol subjektom, kto spôsobil daným motorovým vozidlom škodu. Keďže nemal

ani vedomosť o spôsobenej škode motorovým vozidlom, nemohol túto škodu poisťovateľovi ani oznámiť, a teda z jeho strany nedošlo k porušeniu povinnosti podľa ust. § 10 ods. 1 až 4 zák. o PZP.

31. Odvolací súd na tomto mieste uvádza, že nespochybňuje právnu argumentáciu žalobkyne uvedenú v odvolaní, avšak konštatuje, že v prejednávanom spore bolo potrebné po skutkovej a právnej stránke vyriešiť otázku, kto spôsobil škodu motorovým vozidlom.

32. Ako bolo uvedené vyššie, nebolo totiž spornou skutočnosťou, že ku dňu vzniku škody (16.11.2018) k motorovému vozidlu, ktorým bola škoda spôsobená, existovali dve zmluvy o povinnom zmluvnom poistení, a teda boli evidovaní dvaja vlastníci motorového vozidla. Jeden – žalovaný, ktorý motorové vozidlo predal dňa 15.11.2018 a zároveň ho v uvedený deň odovzdal kupujúcemu Ha H spol. s r.o., teda nemal nad motorovým vozidlom faktickú moc, aj keď ešte nebol vykonaný zápis zmeny vlastníka v evidencii motorových vozidiel. Druhým vlastníkom bola spoločnosť ČSOB Leasing a.s., pričom držiteľom motorového vozidla bola spoločnosť VISION plus, n.o., ktorá teda mala faktickú moc nad motorovým vozidlom, ktorým bola škoda spôsobená. Svedok C. B. C., riaditeľ VISION plus n.o. potvrdil, že bol vodičom motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená.

33. Argumentácia žalobkyne prezentovaná v odvolaní preto nereflektuje na skutkový stav vyplývajúci a zistený v tomto spore, ako správne podotkla zástupkyňa žalovaného vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne.

34. Nakoľko žalovaný nemal ani vedomosť o tom, že motorovým vozidlom, ktoré predal dňa 15.11.2018, bola dňa 16.11.2018 spôsobená škoda, nemohol si ani splniť povinnosť vyplývajúcu z ust. § 10 ods. 1 zák. o PZP a písomne oznámiť poisťovateľovi vznik škodovej udalosti do 15 dní po jej vzniku.

35. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzajúce zo skutkového stavu zisteného dokazovaním tak bolo založené na princípe všeobecnej spravodlivosti a jeho výsledkom je rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúci zistený skutkový stav v súlade s príslušnými právnymi predpismi (čl. 4 základných princípov CSP).

36. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov je rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobkyne zamietol, vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola žalobkyňa neúspešná, nemá preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania a vznikla jej povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnému žalovanému. Odvolací súd preto priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).